

Hồi 87

Nỗi Oan Khiên Giải Thích Giữa Quần Hùng

Dông tàn năm cuối theo định luật của thời tiết.

Hôm nay trời xuân ấm áp, gió xuân phảng phất cành sắc đua tươi, hầu hết mọi sự vật ở thế gian, xem như cùng hòa theo ý xuân mà thay đổi mới, và trở nên tráng lệ huy hoàng.

Ánh mặt trời rực rỡ tựa hồ như chiến trường hanh thông cho Cửu Thiên Hiệp hầu thắng tiến đến một thắng lợi cuối cùng.

Trên đường tới Sào Hồ, tuy đầy đầy những hoa thơm cỏ lạ, liễu xanh, đào hồng cây lành, suối ngọt, nhưng bên ngoài tuy phong cảnh này còn ẩn chứa lời mờ sát khí, cùng những bất trắc hãi hùng không lường được.

Lần theo con đường ngoằn ngoèo dẫn vào Hắc Ngục Cốc, hôm nay chỉ có dấu chân người dẫm nát, ngoài ra không có một tiếng động nhẹ nào, chim không hót, thú không kêu, càng tạo cho cảnh hoang liêu đượm mùi tử khí trập trùng.

Hôm nay là ngày mừng hai tháng hai, ngày đại hội võ lâm, trên các nẻo giang hồ, hào kiệt, hắc đạo, ác ma kéo nhau từng đoàn hướng về Hắc Ngục Cốc, họ cúi đầu đếm bước, gương mặt người nào cũng lộ vẻ trầm tư, phúc chốc họ lại cau mày hàm chứa sự lo âu nặng nề, vừa đi họ vừa đưa mắt nhìn tứ phía, dường như họ e ngại một tai nạn bất trắc theo đuổi bên lưng.

Đường vào núi càng sâu, ánh sáng cũng dần dần tối lại.

Ngay Cốc khẩu Hắc Ngục, có dựng một tòa lư bồng muôn sắc, hai bên cổng vào có treo hai bức hoành phi, khắc theo lối chân phương đại triện, nền bằng gỗ mun, chữ bằng hoàng sa khảm.

Bức trên đề: “Thánh địa của Tổng giáo Huyết Quang”

Bức dưới đề: “Long niên ngày đại hội luận kiếm.”

Dưới hai bức hoành là hai câu liễn đối bằng nhung treo dọc hai bên trụ đồng, nhìn vào hai câu liễn khiến người người ái ngại lo âu, vì ý nghĩa gần như đe dọa đầy khủng bố.

Câu liễn bên hữu viết: “Huyết Quang dương uy, nhập cốc hưu tồn vọng tưởng - Huyết Quang trở oai thần, vào cốc chớ nên nghĩ quấy.”

Câu liên bên tả đề: “Kiếm khí nghi hàn, xuất sơn tài toán toàn thân - Kiếm khí rất lạnh lùng, ra khỏi núi mới hay toàn mạng.”

Vào tòa Lư bông, lại thấy hai bên vệ đường cờ bay phất phới, đầy đủ sắc màu, nhìn kỹ lại thấy là hiệu kỳ của các môn, phái, bang hội xếp bày rất thứ tự.

Hắc Ngục Cốc ba bên là vách núi thẳng một mặt là ngọn công sâu.

Giữa cốc là một thung lũng Sào Hồ, nơi đây có một khoảng đất cất một tòa “Luận kiếm đài”, dài cả ba trượng, xung quanh treo hoa, kết lụa, mặt đài là một sàn gỗ rộng trên mười mấy trượng vuông, đứng trên đài có thể nhìn thấy cảnh vật mọi nơi.

Bên tả luận kiếm đài còn bày ra mười cái bàn gỗ, bảy cái bàn còn lại trên mặt mỗi cái bàn để một cái hộp sơn son, lớn nhỏ khác nhau, ba chiếc bàn còn lại, trên mặt bàn lại để trống, chỉ trải một tấm lụa che mặt bàn, ngoài ra không có đặt vật gì cả.

Bên hữu Luận kiếm đài có năm chiếc ghế bành bọc da hổ theo loại Giao ỷ Thái sư, xếp thành hàng ngang hướng mặt ra khán đài, trên năm chiếc Giao ỷ vẫn chưa có người ngồi.

Cách “Luận kiếm đài” năm trượng lệch về hướng đông có một tòa khán đài lộ thiên, chứa chừng năm trăm người, song số khán giả đã ngồi chật khán đài, trong số khán giả dự hội, đa số là cao thủ của Cửu đại môn phái, ngoài ra còn có toàn thể cao thủ từ tam sơn, ngũ nhạc về dự đại hội, hàng đầu dành riêng cho Tôn sư, chưởng môn, chưởng phái hoặc các danh thủ độc lập, song vẫn chưa trống một số ghế chưa có người ngồi ở hàng đầu, về mấy hàng sa đã chật như nêm.

Bên hữu “Luận kiếm đài” lại có một tòa khán đài lộ thiên song hơi nhỏ hơn, chỉ chứa độ hai trăm người, khán giả của đài này có một điểm rất đặc biệt, là họ vận toàn áo cộc quần đen, trên ngực mỗi người đều có in một bàn tay máu rất nổi bật, trông qua rất dễ sợ, đây là toàn nhân vật của Huyết Quang giáo, gồm những tên Hắc đạo ma đầu, Áp trại chủ, Đại đầu mục, họ không ngồi yên lặng mà qua qua lại lại như phô trương lực lượng đầy khát máu của một phái lấy chữ Máu làm phương châm.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã lặn dần dần ở non Tây, mây chiều hạ xuống thấp, bức màn đêm u ám trên cả vạn vật núi đồi.

Một luồng gió sau hậu trường Luận kiếm đài thổi tới, từ bên trong nhảy vọt ra hai bóng người theo thế “Bang vẫn phục vũ” trên tay mỗi người cầm một cây đuốc, họ phân ra thế “nhị long xuất thủ” lượn mình như con rồng vờn nước, trong nháy mắt, đã châm đốt hàng ngàn ngọn đuốc quanh tráng cháy sáng rực.

Ánh trăng non nhợt nhạt, bị hàng ngàn tia sáng đuốc làm át hẳn.

Bỗng nhiên ...

- Cheng !

Một tiếng thanh la nổi lên cao vút, làm rugn chuyển cả tràng báo hiệu đã đến giờ khai mạc.

Bấy giờ, toàn thể khán giả im phăng phắc lặng như tờ.

Một bóng người, từ khán đài Huyết Quang nhảy vọt lên sân Luận kiếm đài bằng thân pháp “Phi long nhập vận” mau như tên bay nhẹ như lá rụng, chỉ chớp mắt đã hạ xuống không gây một tiếng động nhẹ.

Bên khán đài Huyết Quang giáo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Trái lại khán đài bên tả lại im phăng phắc, chỉ vì khán giả bên tả khán đài nhìn thấy kẻ thượng đài khích công rất tầm thường, chẳng lấy gì làm lạ, cũng bởi họ toàn lạ cao thủ, công lực bất phàm.

Kẻ thượng đài chính là Huyết Quang giáo thủ tọa hộ pháp Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh.

Hôm nay, Lôi Thanh Minh khoác đại hồng bào, mang giày da gấu, đầu chít khăn hồng điệu, lưng đeo cây lọng “Thiết tán”

Ngay lúc ấy, Lôi Thanh Minh vòng tay xá vào khán đài bên tả, lại quay sang bên hữu cố lấy giọng nghiêm trang nói to:

- Long niên Luận kiếm đại hội, sắp đến giờ khai mạc, bốn giáo chủ sẽ đến ngay, Lôi mỗ thay mặt “Huyết Quang giáo”, trước tạ ơn quý vị không quản ngại xa xôi, đến dự rất đông đủ, thực lấy làm hân hạnh cho tề giáo.

Vừa nói dứt, hấn vòng tay hướng vào khán đài bên tả, cúi khom sát đất, tỏ vẻ lễ trọng vô cùng.

Khán giả bên tả khán đài hỗn loạn dậy lên, tất cả đều vỗ tay đáp lễ.

Ngay lúc ấy bỗng nhiên ngoài cửa Cốc truyền vào:

- Ủ ... u ... u !

Những tiếng “tù và” sơn dương rít lên chấn động, tiếp theo nhiều giọng nói như vũ lộ hét lên từ cửa cốc động vào:

- Giáo chủ giá lâm !

Khán đài bên hữu nhao nhao lên, toàn thể khán giả đài này đồng đứng phất dậy, cúi đầu nín lặng giữ thế nghiêm.

Khán đài bên tả lại nhôn nhao, náo loạn, kẻ nói được người bảo không, cãi nhộn lên.

Cửu đại môn phái y theo tập tục giang hồ, người đứng lên nghiêm nghị, giữ theo lối khách tân. Các môn, các phái, các bang khác nhận thấy ngòi rất khó coi, nên không ai bảo ai đều đứng phắt dậy, khác với Lôi Thanh Minh vừa xuất hiện.

Sau hậu trường “Luận kiếm dài”, tiếng nhạc hùng trỗi lên rất uyên oán, pháo nổ ì ùng.

Từ cốc khẩu chạy vào năm con tuấn mã, vó kêu “lộp cộp” nhắm vào giữa sân “Luận kiếm dài” chậm rãi bước tới.

Đi đầu là “Thôi mệnh diêm la” Dị Đại Cường, hấn ngời chễm chệ trên lưng tuấn mã, mình khoát đại bào kim tuyến, tay cầm cây hốt triều thiên, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường, trông tương tự như vị thiên thần giáng thế, hấn quét đôi mắt sáng rực nhìn khắp mặt tràng.

Con tuấn mã thứ nhì, chở trên mình một lão quái nhân, cao như tre gầy như củi, hình thù rất quái gở, hấn có chiếc đầu nhỏ như beo, đôi mắt lơnh hi hí như mắt hâu, sóng mũi nhìn quái đản, long lanh như mắt cáo, trên mình khoát mãnh da tinh tinh “loài khỉ đột” phô bày vô số lông mịn như nhung, vai đeo trường kiếm, dáng điệu rất hung hăng, chẳng khác nào ác quỷ hung thần.

Trên lưng tuấn mã thứ ba ngời chễm chệ một quái nhân đầu hói.

Toàn thể khán giả bên tả đài, xem thấy nhôn nhao cả lên.

Chỉ vì người thứ ba này lưng đeo kiếm trần nhìn qua lưỡi kiếm đủ biết lai lịch của chủ nhân.

Thanh kiếm dài ba thước, thân kiếm chiếu ra tia sáng rực rỡ đấy là Hàn Thụy Kiếm.

Người thứ tư ngời trên lưng xích thố, mặt râu tóc hoe là Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, gương mặt âm trầm lo nghĩ chứ không lộ vẻ tự đắc như mọi người.

Sau cùng người cỡi con ngựa kim chính là Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, hôm nay nàng vẫn mặc bộ xiêm trắng như ngày thường, ngoài mặt lại chỉ sơ sài phần mỏng, nhưng không che giấu nổi vẻ tiêu tụy, hốc hác hơn ngày thường.

Nhan Như Ngọc ngời trên lưng tuấn mã, khi vừa nhập cốc đã giương đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía khán đài, nàng nhìn từng người một dường như tìm kiếm ai, sau cùng nàng buộc miệng thở ra khoan khoái.

Nguyên vì nàng không tìm thấy Cửu Thiên Hiệp, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cảm thấy lòng mình hân hoan, nhưng cũng thất vọng.

Tại sao mâu thuẫn thế ? Chỉ vì, Cửu Thiên Hiệp đã y lời dặn dò của nàng, mà không tham dự cuộc đại hội này, khiến lòng nàng hân hoan sung sướng. Còn thất vọng

là nàng lại tương tư Thiên Hiệp, không gặp được chàng ngày nào là khổ sở ngày ấy, thật đáng với câu:

“Một ngày không gặp cũng như xa cách ba năm”

Giữa lúc nàng đương trầm tư mặc tưởng thì đoàn ngựa năm con đã tiến vào trước mặt “Luận kiếm đài”

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương dùng ngay chiêu “Phiếu mã thi” tung mình nhảy xuống ngựa, trông thật đẹp mắt, hấn lại quét đôi mục quang rọi khắp khán đài, sau cùng chiếu vào mặt ba vị quái nói to:

- Mời thượng đài !

Ba vị quái và Nhan Như Ngọc đáp từ, không tung mình xuống ngựa, mà buộc lại dây cương vào đại yên, sau cùng chỉ nhích khẽ đôi vai, cả bốn người gỡ ngay chiêu “Yến tử xuyên vân” từ trên lưng ngựa nhấc bổng mình phi thân lên Luận kiếm đài.

- Hay tuyệt ! ...

Khán đài bên hữu là môn hạ Huyết Quang giáo, bọn chúng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Khán đài bên tả, khán giả vẫn im thin thít ngược mặt nhìn lên đài bằng những tia mắt thản nhiên.

Riêng về Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc sử dụng được chiêu thức vừa rồi chứng tỏ khinh công của nàng quá vượt bậc, sánh với Cửu Thiên Hiệp là tay cao thủ cũng chẳng kém là bao, tuy hai người này chưa học phép dấn đàn, hay nhập thất tịnh luyện, nhưng họ đã đạt được mười phần công hỏa hầu.

Nhưng về khinh công của ba lão quái đầu, thực là thiên hạ quán chúng đập gió đùa mây.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vẻ mặt hiện đầy tia kiêu ngạo, hấn bước tới, lui vài bước trước khán đài, đưa mắt nhìn gần khắp mặt khán giả, bỗng nhiên hấn giả bộ kinh hoảng đứng thẳng người như pho tượng, hai chân cứng đờ bất động, hai tay giơ thẳng lên trời, thân mình từ từ bay thẳng lên “Luận kiếm đài” tựa hồ như một giây vô hình kéo hấn lên đài, đấy là Dị Đại Cương đã vận dụng chiêu Mê ly thần công, một môn khinh công tuyệt kỹ.

Khán đài tả, hữu cất tiếng hoan hô vang trời dậy đất. Luôn cả vị Minh chủ của Cửu đại môn phái, vị cao tăng chủ tọa môn Thiếu Lâm Ngộ Phi đại sư phải buộc miệng khen thắm, lão đưa mắt liếc Vân Tiêu đạo trưởng, chủ tọa môn phái Võ Đang một cái, Vân Tiêu đạo trưởng gật đầu hiểu ý lại tỏ vẻ biểu đồng.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cường đi lần ra giữa đài, vòng tay hướng vào hữu tả khán đài nói to:

- Bốn giáo đã kính ước mời quý vị đến đây, một là theo lệ võ lâm hàng năm có một lần đại hội, hai là hân hạnh giới thiệu Tam đại kỳ nhân chư vị Trung Nguyên võ lâm.

-Ồ !

Khán đài bên tả nhiều tiếng kêu “ồ” nổi lên, cùng với những lời nhao nhao nghị luận, vẻ mặt người người đều tỏ ra lo ngại không ít.

Nguyên Tam đại kỳ nhân là ba tên nứt tiếng tội đời, bọn chúng hùng cứ ngoài hải đảo thuộc hàng đại ma đầu, chỉ tung hoành trên mặt biển, chưa hề đặt bước đến Trung Nguyên. Nhưng hôm nay Huyết Quang giáo mời chúng đến đây, chẳng khác nào dắt cước vào nhà, dẫn voi dầy mã tổ.

Ngay lúc đó, vị quái nhân mình khoác tấm da tinh tinh, ốm nhong như quỷ đội mồ khệnh khạng bước ra giữa đài, khẽ cúi đầu chào khán giả, bằng giọng nói ngạo nói to:

- Lão đây hùng cứ Khô lâu đảo (Đảo sọ người), xưng hiệu là Bạch cốt kiếm (Kiếm xương trắng), họ tên là Tiêu Bất Đồng.

Giọng nói của hắn vừa phát ra, vừa khó nghe vừa man rợ vô cùng.

Tiếp đấy, lão quái nhân thứ hai là “Hoành thủy đảo” đảo chúa Hàn thủy kiếm Bạch Tịnh Ba.

Bạch Tịnh Ba một tay chống vào mạn sườn, một tay vung kiếm Hàn thủy nương theo làn kiếm quang, bước ra giữa đài, hắn nghiêng đầu chào khán giả, bằng giọng nói như đồng la bể, oang oang:

- Người Trung Nguyên nhìn Hoành Thủy Đảo, cho là một địa phương hoang rợ, nên bốn đảo chúa nhận thất Trung Nguyên, có dịp thấy qua điều quái dị, nhân đó ta mới quyết tâm vào đất Trung Nguyên, đem cái công lực man di của Hoành Thủy Đảo ra múa máy vài đường để các người Trung Nguyên thấy qua “Hoành Thủy Kiếm” uy phong là thế nào, thử xem các người có dám gọi Hoành Thủy đảo là dân man di mọi rợ hay không ?

Giọng nói của hắn cực kỳ khinh ngạo, biểu dương ý chí kiêu hùng tỏ ra dưới mắt không người.

Hàng trăm đôi mắt bên khán đài bên tả lóe ra những tia phẫn nộ.

Vị quái nhân thứ ba là “Hỏa sơn đảo đảo chúa” Ma Tất Chánh bước ngay ra giữa khán đài, dáng điệu rất khiêm cung, trái với thái độ cuồng ngạo của hai tên quái nhân kia, hai tay vòng lại hướng vào khán đài, bằng giọng nói rất đơn giản:

- Hỏa sơn đảo bốn đảo chúa là Ma Tất Chánh vì lời mời dự hôn lễ mà lên đây.
Vừa nói dứt, lão thối lui về chỗ cũ.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương khẽ giật mình, không rõ vì đâu Ma Tất Chánh nói ra những lời êm dịu, lại thêm lời nói có ý đồ lỗi cho Huyết Quang giáo.

Thật ra hẳn có biết đâu “Hỏa sơn đảo” đảo chúa Ma Tất Chánh đã bị Cửu Thiên Hiệp đoán kiếm làm nhục chí.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên từ đường vào cốc, một tên Huyết Quang giáo lướt gió chạy như bay, nhắm ngay hậu Luận kiếm đài chạy tới, sau khi lên được trên đài, hẳn khúm núm bước ra sau lưng Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương nói nhỏ vào tai.

Vì tiếng nói nhỏ nên phía dưới khán đài tả hữu không nghe được lời gì cả.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vừa nghe vừa gật đầu, tỏ vẻ đắc ý vô ngần, sau cùng hẳn buộc miệng nói to:

- Như thế càng hay ... hay lắm !

Ngồi kế bên hẳn, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa nghe qua, gương mặt tươi tỉnh vụt biến thành tím xám, tinh thần bối rối rõ rệt.

Khán giả hai bên khán đài tả hữu, dù tai đoán thế nào cũng không rõ xảy ra sự gì.

Ngay lúc đó, trên đường vào Luận kiếm đài vụt hiện ra mấy bóng người, dùng thuật khinh công chạy như vũ bão, nhìn kỹ thấy họ gồm ba gái hai trai, tất cả đều nhắm Luận kiếm đài xông tới. Đi đầu là một người được các giới võ lâm chú mục nhất là Cửu Thiên Hiệp.

Kế đấy là “Nhức Đại Yên Cơ” đi giữa, hai bên tả hữu hai cô gái là Cửu Hắc Phụng và Điều Man công chúa.

Sau cùng “Chung Nam Sơn huyền cung”, lão hộ vệ Dư Thiên.

Cửu Thiên Hiệp vừa đến, hai bên tả hữu khán đài nhao nhao lên bàn tán, kẻ trách mắng, người hân hoan tán tụng, lời qua tiếng lại vang dậy, luôn cả tiếng nói quan trọng của Đài chủ Dị Đại Cương cũng bị át đi.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vô cùng tức bực, gương đôi mắt cú vọ nhìn Cửu Thiên Hiệp lom lom chĩa ra những tia uất hận đầy sát khí.

Cửu Thiên Hiệp lần đến giàn ghế đầu phía bên tả khán đài.

Toàn thể nhân chúng trong khán đài này, trừ Ngô Phi đại sư và Hồ thanh kiếm Âu Dương Hồ là hai người thông cảm hoàn cảnh rắc rối của Thiên Hiệp, còn lại bao

hiều đều coi chàng như kẻ thù, chỉ vì sự hiểu lầm quá sâu đậm, chưa giải thích được, do đó chàng bước đến ngồi sau lưng Ngô Phi đại sư song song với Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ.

Bất ngờ, người người trong Cửu đại môn phái đều lên tiếng nghị luận gay gắt hơn, nhiều người đưa mắt nhìn về hướng Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ bất mãn khôn cùng.

Cửu Thiên Hiệp miệng niệm tỉnh công, gạt bỏ mọi tiếng nghị luận, giả như ngu như điếc, tay trái dìu cô em gái Hắc Phụng, tay phải đỡ Điều Man công chúa, để hai người ngồi bên phải còn chính mình ngồi sau lưng Ngô Phi đại sư trò chuyện nho nhỏ.

Bỗng nhiên một bóng xanh lợng đến hàng ghế đầu khán đài. Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hiện thân, đến ngồi phía sau Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy cả mừng, vội quay đầu ra sau hỏi:

- Bích cô nương vừa đến à ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bữu môi “xì” một tiếng không đáp.

Ngay lúc đó, hai hồi thanh la đổ lên.

- Cum ! Cum !

Tiếng thanh la chấn động cả mặt tràng, khiến mọi người im phăng phắt đưa mắt nhìn lên Luận kiếm đài.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại bước ra giữa võ đài, đồng dục hỏi:

- Buổi đại hội hôm nay, bất luận thắng hay bại, ai mà giáo thủ qua chiêu với một vị trong số Tam đại kỳ nhân được toàn thân mà thối ra ngoài. Bốn giáo chủ đã chuẩn bị xong. Mười món tặng phẩm để làm quà cho mười người, tuy theo chiêu sức mà lựa chọn ra, mười người cao nhất, chẳng những mười người này có tặng phẩm kỳ trân mà lại được liệt vào hạng Thập đại kiếm thủ đương thời do các giới võ lâm cam trợ mà tôn lên, có thể nói chỉ một hành động nhỏ mà thâm hoạch được cả danh cùng lợi !

Vừa nói xong, hấn lại bật cười như điên, hấn lại bước xê qua góc đài bên hữu đưa tay chỉ vào mười chiếc hộp sơn son nói:

- Các vị ! Chớ nên khinh thường những món tặng phẩm này, chỉ vì ... một là, do sự thành tâm thiện chí của bốn giáo hiến dâng, hai là các món tặng phẩm đều là vật chí bửu tuyệt đời, không dễ gì cầu mà được.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua hấn nói sốt cả ruột, sôi cả tim gan, gương đôi mắt lồ lộ nhìn bức Dị Đại Cương như chực ăn tươi nuốt sống ! Chàng cảm thấy đôi tay run lên, quả tim đập liên hồi, chàng giận không tung được lên đài, dùng năm ba chiêu thế đâm vào lòng ngực Dị Đại Cương một nhát, cắt lấy đầu hấn đem về Phần Dương hồ, tế bái

mộ phần tiên phụ nhưng chàng bỗng nhận được ngay, vì thoáng bên tai lời khuyên bảo của Ngộ Phi đại sư còn văng vẳng:

- "Cừu ... ! Báo cừu là một việc đã đành rồi, nhưng hiện nay, nhiều giới võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm mà quy tội cho người, vậy người phải thanh minh và giải thích cho kỳ được, bằng những chứng cứ hiển nhiên, lý luận vững chắc, mới mong lấy lại lòng tin của mọi người, nếu không làm được thế thì nơi đâu cũng là cừu hận, đến xứ nào cũng gặp kẻ đối địch căm hờn, há chẳng là cô độc lắm ư ? Lão nạp chỉ có bấy nhiêu lời, xin thiếu hiệp hãy ghi vào dạ ... !"

Nên biết, sở dĩ các môn các phái đều hiểu lầm Cừu Thiên Hiệp đều do những điều ám muội Huyết Quang giáo gây ra và trút cả tội lỗi vào mình Cừu Thiên Hiệp, nhưng trong số này chỉ có Ngộ Phi đại sư, chủ trương môn Thiếu Lâm tự, và Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, chủ trương môn Võ Di môn thông cảm và không ngờ vực mảy may. Nhưng hai vị này lại không thể trình bày sự thật với các môn, các phái để họ chịu tin ngay.

Vì thế, Cừu Thiên Hiệp muốn khiến Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đem sự thật mà giải thích các điều oan khúc, hiểu lầm trước mặt các môn các phái, thanh minh cho mình, thì chánh nghĩa sẽ được nhiều người ủng hộ, tà đạo sẽ cô lập, lạ gì chẳng được người ủng trợ.

Tuy trong võ lâm, Cừu Thiên Hiệp không phải nhờ sự giúp đỡ một ai, nhưng mà tinh thần phải nhờ nhiều người cổ vũ.

Quả nhiên ngoài dự liệu của Ngộ Phi đại sư.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đưa tay chỉ vào chiếc hộp thứ nhất nói to:

- Món tặng phẩm thứ nhất là toàn bộ Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của Thiếu Lâm tự.

- A !

Dưới khán đài bên tả, vô số kêu lên một tiếng "A !" vang rền. Thiếu Lâm phái, cả tăng lẫn tục đều rung động đứng phắt lên.

Ngộ Phi đại sư vội quét nhìn toàn thể môn đệ bảo nhỏ:

- Bốn môn đệ tử hãy chờ xem, chớ nên vọng động.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại đưa tay chỉ vào hộp thứ nhì nói:

- Món tặng phẩm thứ hai là toàn bộ Phi vân kiếm phổ của phái Võ Đang ! Có thể nói là võ lâm chí bảo.

Võ Đang bát kiếm vội đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm toan nhảy ra tranh tài.

Luôn cả vị chủ võ môn Vân Tiêu đạo trưởng, sắc mặt cũng hiện đầy nét giận dữ. Nhưng, lão đã lo xa tính trước, đối với Tam đại kỳ nhân trên đài khó mà thủ thắng, vả lại việc này quan hệ đến võ lâm đại cuộc, không chỉ dành riêng cho một môn phái nào, Võ Đang phái há thay mọi người làm vật thí nghiệm đầu tiên hay sao ?

Do đó Vân Tiêu đạo trưởng chớp mắt mấy cái ra hiệu, tay hữu đưa lên cao giữ sạch vào sổ sư môn đệ tử.

Võ Đang phái sư môn đệ tử thấy lệnh vội cúi đầu ngồi vào vị trí cũ.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại điểm vào cái hộp thứ ba, trầm giọng nói:

- Món tặng phẩm thứ ba là một vật “Vương hóa” Long Hồ Sơn, có một lịch đại hàng trăm năm của Thiên Sơn để lại trấn sơn, “Ngũ lôi chánh phù” có thể nói là vật “kỳ trân”

Tiếp theo đấy, Dị Đại Cương lại tiếp tục giới thiệu từng món tặng phẩm, nào là:

- Vân Vụ phái Vân vụ kim đỉnh
- Võ Di môn Võ Di Ngọc Mã
- Không Động môn - Triều thiên kim đầu
- Thiên Sơn nhứt phái - Tỵ Hàn hỏa châu

Món nào hẳn chỉ đến là phía dưới khán đài nhao nhao hỗn loạn.

Nhưng mà, mỗi khi Dị Đại Cương giới thiệu món tặng phẩm nào thì mọi người đều giương mắt nhìn Thiên Hiệp bằng những tia mắt căm hận, phát một cách tự nhiên tận đáy lòng, nhưng lạ sao bao nhiêu ánh mắt đều không được Cừu Thiên Hiệp lưu ý.

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ bị đôi mắt trên đài thu hút cả linh hồn, chỉ vì đôi mắt này chiếu ra những tia đầy ý nghĩa, có đủ cả nhiệt tình, sâu muộn, bối rối, lo âu, trong nhất thời không phân tách được.

Cừu Thiên Hiệp đã quên hết những gì trong thiên hạ, ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn. Chàng không phân tách nổi Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc muốn nói gì.

Tại sao, nàng chẳng bằng lòng ta đi dự hội ?

Tại sao đôi mắt nàng không còn long lanh như trước, mà mờ mắt như mất thần ?

Cừu Thiên Hiệp đang suy nghĩ vấn vương.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương oang oang nói tiếp:

- Món tặng phẩm thứ tám là một vật trấn môn của Cửu hoa môn Huyết Long huyết cầu, vật này do một vị bằng hữu cất giữ, chốc lát tự nhiên y mang tới.

Cừu Thiên Hiệp nghe đến phá lên cười ha hả, lại đưa vào bọc thăm chừng quả “Ngũ long huyết cầu.”

Dị Đại Cương lại cao giọng nói tiếp:

- Tặng phẩm thứ chính và mười, hai món tặng phẩm này là võ lâm trọng hữu, cực kỳ quý giá, hai vật này hiện ở trong tay một bằng hữu, chốc nữa vị bằng hữu đó sẽ dâng lên, không để các vị thất vọng đâu.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi, vội lên tiếng hỏi nhỏ Ngộ Phi đại sư:

- Đại sư không rõ vị bằng hữu hẩn nói đó là ai vậy ? Có thật ...

Ngộ Phi đại sư điềm đạm ngắt lời đáp:

- Thiếu hiệp không rõ thật ư ?

Cừu Thiên Hiệp vội đáp ngay:

- Văn bối không rõ hai vật gì là võ lâm trọng hữu, thì làm sao biết được vị khách giữ nó là ai ?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt mỉm cười bảo rất khế:

- Vị đó là chủ nhân “Trúc kiếm”, và hai vật võ lâm kỳ vật là “Bồ thiên tàng thiết hạo khí tho” và “Khô trúc thánh kiếm” đấy, người biết là ai rồi chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giận run lên, cao giọng hét to:

- A ! Bọn chúng khinh người thái thậm !

Vừa hét dứt, hai vai chớp động toan cử thế nhảy lên đài.

Ngộ Phi đại sư vội đưa tay kéo nhẹ tà áo chàng giữ lại, bằng giọng hiền hòa bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp chớ nóng nảy mà hư việc !

Cừu Thiên Hiệp nhíu đôi mày kiếm, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Còn đợi bao giờ ?

Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Dị Đại Cương trên đài, nhìn Thiên Hiệp thân mật bảo:

- Thiếu hiệp, hãy nhường cho hẩn ba hoa khoát lát, thử xem đêm nay hẩn tìm đâu ra hai vật kỳ trân, và người vẫn còn nhiều cơ hội qua chiêu. Đợi chốc lát xem sao !

- o O o -